

HỒI 485

Hóa Địch Vi Hữu

Kim Lang quân cuống cuồng tháo chạy, đội hình viện quân từ phía đông bắc chỉnh tề tiến tới, dàn trận ở phía nam Hách Liên bảo, Hắc Lang kỳ tung bay trong nắng sớm, rõ ràng vị bá vương Đột Lợi, chỉ xếp sau Hiệt Lợi ở Đông Đột Quyết đích thân đại giá.

Đi đầu là hơn hai ngàn kỵ binh tiên phong của Hắc Lang quân, tướng dẫn đầu trông hơi giống Đột Lợi nhưng trẻ hơn, từ xa đã kính lễ với mọi người trong bảo, nhưng không lên tiếng chào hỏi, tâm thần để hết vào Kim Lang quân cách đó không xa, đề phòng đối phương đột ngột phản công, đồng thời quan sát tình hình xem có cơ hội tấn công hay không.

Mọi người vừa thoát hiểm, lòng thầm kêu may mắn.

Bồ Tát nói: "Vị tướng quân này chắc chắn là thân đệ của Đột Lợi, tên gọi Kết Xã Suất, nghe nói kiêu dũng thiện chiến, là cánh tay phải đắc lực của Đột Lợi."

Tiếng vó ngựa lại vang lên, đại quân chủ lực của Đột Lợi xuất hiện ở phía đông bắc, khí thế đỉnh thịnh, binh lực khoảng một vạn năm ngàn người, bằng một nửa phe Hiệt Lợi nhưng vẫn đủ sức đánh một trận.

Bạt Phong Hàn thổ dài: "Phen này Hiệt Lợi nguy rồi."

Khấu Trọng ngạc nhiên: "Binh lực của Hiệt Lợi gấp đôi Đột Lợi, lão ca sao lại nói như vậy?"

Từ Tử Lăng cũng nói: "Tuy nói Hiệt Lợi mất nhuệ khí vì không bao vây được chúng ta, nhưng thực lực không hề suy tổn, Kim Lang quân ai nấy đều tinh nhuệ, thân trải qua hàng trăm trận chiến, nếu giao phong chính diện, hươu chết về tay ai vẫn chưa biết."

Bồ Tát gật đầu mỉm cười, tỏ ý hiểu tại sao Bạt Phong Hàn đoán như vậy.

Bạt Phong Hàn chăm chú quan sát Hắc Lang quân đang tiến đến gần, trầm giọng nói: "Trên thảo nguyên, dân tộc này sa sút, ắt bộ lạc khác sẽ hưng thịnh. Từ khi Đại hãn Thất Điểm Mật của Đột Quyết hưng khởi, thống lĩnh mười đại tù trưởng, quân đến hơn mười vạn, đánh bại Nhu Nhiên, xây dựng một đại du mục Hãn quốc, rộng lớn hơn cả Hung nô thời cổ

đại, phạm vi thế lực kéo đến Đô Cần Sơn, các tộc trên thảo nguyên đều khiếp phục, sau đó tuy bị chia cắt thành hai Hãn quốc Đông và Tây, nhưng trên thảo nguyên vẫn là vô địch."

Bồ Tát tiếp lời: "Từ lúc Hiệt Lợi trọng dụng Triệu Đức Ngôn làm Quốc sư, mặc cho y nắm lấy việc nước, chính lệnh hà khắc, lòng người ly tán, các chư hầu thuộc Đông Đột Quyết có ý phản lại. Bây giờ Hiệt Lợi và Đột Lợi bất hòa, đó là tin vui cho họ. Cho nên chỉ cần Đột Lợi có thể đánh thắng vài trận oanh liệt, thể hiện thực lực đủ để đấu với Hiệt Lợi, chắc chắn sẽ được các tộc này ủng hộ mạnh mẽ. Huynh nói Hiệt Lợi có gặp nguy hay không?"

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vỗ lể, xưa nay Đột Quyết đánh vào Trung Nguyên đều có các dân tộc khác cùng tham dự, nếu có thể phá vỡ mối đoàn kết giữa các tộc ở tái ngoại, Trung Nguyên sẽ có thời gian được yên lành, dưỡng sức.

Một toán nhân mã từ đại quân tiến ra, hướng thẳng về Hách Liên bảo, kẻ dẫn đầu đương nhiên là Đột Lợi.

Bạt Phong Hàn lui lại, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều không hèn mà cùng áp sát, giữ chặt hai tay gã.

Khấu Trọng nói: "Lão ca có thể nể mặt ta và Tử Lăng, tạm bỏ qua mối thù trước kia với Đột Lợi?"

Bạt Phong Hàn cười khố nói: "Bây giờ ta hai chân mềm nhũn, muốn chạy cũng không đủ sức, cần gì phải áp giải như tội phạm thế này?"

Đôi bên nói chuyện bằng tiếng Hán, Bồ Tát ngạc nhiên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Tử Lăng buông Bạt Phong Hàn, hướng về phía nam nói với Đột Lợi: "Phiền Khả hãn đến đây gặp mặt, bây giờ bọn ta không đi được nữa."

Đột Lợi cả cười: "Có phải các người học tiếng Đột Quyết từ Phong Hàn huynh không? Nói còn giỏi hơn tiếng Hán của tiểu đệ."

Khấu Trọng nghe Đột Lợi xưng huynh gọi đệ với Bạt Phong Hàn mới yên lòng, cả mừng nói: "Xem ra Khả hãn đã biết bọn ta ở đây."

Bồ Tát cao giọng nói: "Bồ Tát bái kiến Khả hãn!"

Rồi cùng thủ hạ kính lể.

Đột Lợi xuống ngựa, tung mình đáp xuống cạnh mọi người, chộp lấy vai Bạt Phong Hàn, cười lớn nói: "Huynh là huynh đệ của Khấu Trọng và Tử Lăng, vậy thì cũng là huynh đệ của Đột Lợi này, không cần nhắc lại những chuyện khác làm gì."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều cảm kích, Đột Lợi không hổ là hảo huynh đệ đã đồng sinh cộng tử với bọn gã.

Bạt Phong Hàn cười ha hả, nắm chặt hai tay Đột Lợi, thản nhiên nói: "Xem ra ta không muốn làm huynh đệ với Khả hãn cũng không được."

Đột Lợi buông Bạt Phong Hàn, quay sang Bồ Tát, giang rộng hai tay nói: "Người có biết là ta cảm kích người như thế nào không, nếu chẳng phải người liều chết giúp đỡ ba vị huynh đệ của ta, ta sẽ mãi mãi mất họ, sau này dù có phan thân Hiệt Lợi ra muốn đoạn vẫn không giải được mối hận trong lòng của ta."

Nói rồi ôm chặt Bồ Tát.

Bồ Tát xúc động, đôi mắt hồ đồ ửng. Hiển nhiên cực kỳ cảm động với sự trọng thị của Đột Lợi.

Từ Tử Lăng và Khấu Trọng thầm nghĩ chả trách nào quân của Đột Lợi lại lớn mạnh nhanh như thế, bởi vì y có cách lôi kéo lòng người.

Đột Lợi trình trọng nói với Bồ Tát: "Dù cho lão già Thời Kiện phản đối cỡ nào, mấy vị huynh đệ bọn ta nhất định sẽ giúp người trở về Hồi Hột, lấy lại những thứ thuộc về người."

Bọn thủ hạ của Bồ Tát đều quỳ xuống, có người cảm động đến bật khóc, ước mơ không thể, cuối cùng có cơ hội thực hiện, thật ra Bồ Tát đã đến mức cùng đường, sớm muộn gì cũng trở thành mã tặc, nhưng Đột Lợi đã nói ra những lời này, tình hình lập tức thay đổi.

Đột Lợi buông Bồ Tát, bước đến bên cạnh Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, nói: "Cuối cùng các người đã đến rồi! May mà ta bố trí thám tử ở Thống Vạn, cho nên biết hai người bị vây ở Hách Liên bảo, tưởng rằng không gặp được các người nữa, may mà các người sáng tạo kỳ tích. Cuộc chiến này rung động đại thảo nguyên, tên tuổi của hai người sẽ mãi mãi bất hủ."

Bạt Phong Hàn chỉ về phía Kim Lang quân ở rìa thảo nguyên nhưng vẫn nhìn rõ được lớp bụi bốc lên, lạnh lùng nói: "Cuộc chiến này chỉ mới là bắt đầu, Hiệt Lợi đang chờ đợi chúng ta ở đó."

Đột Lợi, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bồ Tát đều đến bên Bạt Phong Hàn, nhìn theo hướng chỉ, năm đôi mắt đều sáng lên.

Đột Lợi trầm giọng nói: "Hiệt Lợi đã quá xem thường ta, ta sẽ dùng sự thực để chứng minh cho y thấy, khiến y biết được suy nghĩ này sai lầm thế nào."

Nếu không phải trong tình huống đặc biệt, Hiệt Lợi đương nhiên có thể dựa vào ưu thế binh lực, dễ dàng đánh lui Hắc Lang quân của Đột Lợi. Nhưng nay Kim Lang đã quyết chiến suốt cả đêm, người ngựa đều mệt mỏi, mà đánh không đổ một tòa Hách Liên bảo bé nhỏ, lại phải hoảng hốt rút lui, nhuệ khí giảm đi, sĩ khí chìm xuống, so với lúc rầm rộ kéo đến Hách Liên bảo thì khác nhau một trời một vực.

Điều khiến Kim Lang quân nhụt chí không chỉ bao nhiêu đó, Bạt Phong Hàn, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã trở thành hình tượng vô địch sâu thẳm trong đáy lòng họ, không ai không khiếp đảm trước võ công và thuật bắn tên của bọn gã.

Đột Lợi nhìn rõ hư thực, lập tức xua quân tiến tới, hai bên vừa chạm nhau, Kim Lang quân đã chống không nổi, Đột Lợi thừa thế xua quân truy kích, không để cho Hiệt Lợi có cơ hội lấy sức.

Sau mấy trận chiến quy mô lẻ tẻ, Hắc Lang quân đều chiếm hết ưu thế.

Sau ba ngày đêm trốn chạy, Hiệt Lợi men theo sông Vô Định đến Bôn Lang Nguyên nhấp nhô núi đồi ở phía đông Ngư Nhi Hải mới ổn định được lòng quân, sắp xếp lại trận thế, chuẩn bị nghênh địch.

Đột Lợi ở bên kia thảo nguyên, dựng trại kề với vùng núi trên bờ bắc sông Khiếp Lục Liên nổi danh, lập trận chuẩn bị giao phong chính diện với Hiệt Lợi.

Khi mặt trời xuống núi, Đột Lợi, Kết Xá Suất, Khấu Trọng, Từ Tử Lăng, Bạt Phong Hàn và Bồ Tát ra đến tiền tuyến, đứng trên đồi cao quan sát địch quân, nghiên cứu chiến lược của ngày mai.

Kim Lang quân cách đó hai dặm chiếm hơn mười ngọn núi, ánh lửa lấp lánh, sáng rực cả một vùng, Kim Lang đại kỳ cắm ở hậu phương, doanh trại trên các đỉnh núi vây quanh lớp lớp bảo vệ cho Hãn trưởng.

Khấu Trọng chép miệng: "Tiểu quỷ Hiệt Lợi thật biết chọn nơi, nếu ta là y, chắc chắn sẽ mượn núi rừng yểm hộ, thủ chặt không ra, đến khi chúng ta nhụt chí mới phản công."

Bạt Phong Hàn mỉm cười nói: "Hay là đêm nay chúng ta lên đến giết người phóng hỏa khiến bọn chúng ăn ngủ không yên, xem thử ai nhụt chí trước."

Từ Tử Lăng nói: "Đây chỉ là trò vật, nếu không may, e rằng chúng ta không còn mạng quay về."

Đột Lợi đồng ý: "Nói đến cùng, tình thế vẫn có lợi cho chúng ta, không cần mạo hiểm."

Khấu Trọng cả quyết nói: “Đêm nay là cơ hội duy nhất của chúng ta, không phải là phóng hỏa đốt vài ba doanh trướng mà là tấn công với quy mô lớn.”

Kể cả Từ Tử Lăng, ai nấy đều ngạc nhiên.

Sau mấy ngày truy đuổi, hai bên đều đã mệt mỏi, không đủ sức giao chiến, lẽ ra phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Khấu Trọng cười ha hả: “Các người xem, cả các người cũng không ngờ quân ta sẽ phát động tấn công, kẻ địch càng không ngờ tới, đó mới gọi là kỳ binh.”

Bồ Tát cười khỏ nói: “Ta không phải là không ngờ mà cho rằng không thể làm.”

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Ta không phải nói đùa, nếu nhân mã của Hiệt Lợi nghỉ ngơi qua đêm, ngày mai ai nấy tinh thần sảng khoái, như vậy đến lượt chúng ta gặp nạn, cho nên phải đánh đòn bất ngờ trước, bây giờ kẻ địch tuy có vẻ phòng thủ nghiêm ngặt, nhưng thực sự là lực lượng phân tán, chỉ cần chúng ta tập trung tinh nhuệ, ban đầu giả vờ tấn công toàn tuyến, nhưng sau đó tập trung đột phá một điểm, ta, Tử Lăng, lão Bạt và Bồ Tát huynh sẽ dẫn đầu mở đường, mục tiêu là Hãn trướng của Hiệt Lợi, giống như khi hai người giao thủ thì nhằm vào chỗ yếu hại của đối phương mà đánh. Mặc kệ hãn có thêm bao nhiêu người, vẫn nếm mùi đau thương.”

Kết Xã Suất giật mình nói: “Lời của Thiếu soái không phải là vô lý.”

Đột Lợi nói: “Huynh đệ cho rằng nên tấn công khi nào?”

Khấu Trọng nói: “Hai canh giờ trước khi mặt trời mọc, ăn tối xong, lão ca ra lệnh cho ba ngàn chiến binh tinh nhuệ nhất tham dự đột kích ngủ sớm, nhưng đừng nói cho họ biết sẽ làm gì để họ yên giấc, trước lúc hành động mới đánh thức họ dậy.”

Bạt Phong Hàn nói: “Được ngủ say ba canh giờ, đủ hồi phục thể lực.”

Đột Lợi vui mừng nói: “Những người khác phối hợp thế nào?”

Khấu Trọng mỉm cười: “Phất cờ reo hò chắc là được chứ gì?”

Kết Xã Suất nói: “Nếu Hiệt Lợi phái ra cao thủ, đi trước một bước đến cướp trại, chúng ta có bị động hay không?”

Bạt Phong Hàn cười nói: “Điều này thì yên tâm, nếu những kẻ đó là Triệu Đức Ngôn, Đôn Dục Cốc, chúng ta chào đón còn không kịp, nếu là hảo thủ kém hơn, cứ để ta phụ trách là được!”

Khấu Trọng lắc đầu, mỉm cười nói: "Cách này quá bị động, không phải là thượng sách. Ba canh giờ trước khi đột kích, chúng ta sẽ dắt mũi Hiệt Lợi đi, không cho bọn chúng có cơ hội lấy hơi hoặc tranh thủ chủ động."

Bồ Tát hít một hơi lạnh rồi thở ra đoạn nói: "Thiếu soái chẳng phải sai người luân phiên tấn công trong ba canh giờ này chứ?"

Khấu Trọng mỉm cười lắc đầu, tỏ vẻ như đã nắm chắc, bọn Đột Lợi tuy tài trí đều cao tuyệt song không hiểu gã muốn làm gì.

Từ Tử Lăng thầm giật mình, Khấu Trọng không còn là một tên lưu manh không hiểu gì về binh pháp như trước kia nữa, mà trở thành thống soái ngồi trong trường suy tính đến việc ngàn dặm, giỏi chuyện dùng binh. Tuy biết rõ gã sẽ có một ngày trở thành người như vậy, nhưng lúc này tận mắt chứng kiến, tận tai nghe được, trong lòng vẫn không khỏi kích động.

Khấu Trọng ngửa đầu nhìn trời sao lấp lánh, nhìn về phía trận địa của địch quân đèn đuốc sáng choang khắp hơn mười ngọn núi, lại nhìn Bôn Lang Nguyên rộng hai dặm phân cách hai phe, trầm giọng nói: "Nếu tất cả mọi đèn đuốc ở doanh trại địch quân đột ngột tắt ngấm, Khả hãn sẽ có phản ứng gì?"

Đột Lợi giật mình nói: "Đương nhiên ta sẽ nâng cao cảnh giác, chuẩn bị ứng phó với đột biến."

Rồi thở phào nói: "Ta bắt đầu hiểu tại sao một kẻ lão luyện và tinh thông binh pháp như Lý Mật lại thua trong tay của huynh đệ, đây là cách mê hoặc địch dễ dàng nhất."

Rồi quay sang Kết Xã Suất dặn dò: "Đệ quay về doanh trại sắp xếp mọi thứ theo kế hoạch của Thiếu soái."

Kết Xã Suất quay trở về doanh trại.

Khấu Trọng nói: "Đột tấn công của chúng ta sẽ chia làm ba bước, trước tiên phân tán áp sát tới, giả vờ tấn công toàn diện, kẻ địch chắc chắn sẽ chia nhau cố thủ ở doanh trại trên các đỉnh núi. Khi đã vào tầm bắn của đôi phương, hai cánh quân ta sẽ giả vờ như vòng lại bao vây, uy hiếp hai bên cánh trận địa đối phương, khiến cho chúng không thể nào thủ ở trung quân. Sau đó đột kích ở trung lộ bằng đòn sấm sét nhắm ngay trung tâm Kim Lang quân, đó gọi là bắt giặc trước tiên phải bắt vua. Chỉ cần phá vỡ trung tâm của quân Kim Lang, những cánh quân râu ria của chúng sẽ lập tức tan rã."

Rồi quay sang Từ Tử Lăng nói: "Lăng thiếu gia có đề nghị gì không?"

Từ Tử Lăng cười nói: "Ta phải tìm một cây trường thương mới có thể xung phong trận tiền với người."

Đột Lợi hân hoan: "Mấy huynh đệ chúng ta sẽ sánh vai xung phong trận tiền, chặt đầu Hiệt Lợi."

Bạt Phong Hàn nhú mày nói: "Khả hãn tốt nhất nên ở hậu phương chủ trì đại cuộc, nếu Khả hãn có bề gì, xem như chúng ta tự đưa tim cho bọn chúng móc."

Bồ Tát cũng nói: "Khả hãn không cần mạo hiểm."

Đột Lợi lắc đầu cười nói: "Chỉ có ta đem thân đi trước sĩ tốt, tự lao vào chốn nguy hiểm, binh tướng mới nghe theo. Tâm lý này rất vi diệu, ta đích thân áp trận, các chiến sĩ mới liều mình để được tướng thưởng, đó là lý do tại sao khi bọn ta và quân Hán giao chiến, sĩ khí hơn hẳn."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng hiểu ra, đó là chỗ khác nhau giữa người cầm quân Trung thổ và tái ngoại.

Các đời hoàng đế người Hán, tuy có cái gọi là ngự giá thân chinh, nhưng chỉ là trên danh nghĩa, không giống như tướng lĩnh ở các nước trên thảo nguyên, chẳng hạn như Đột Lợi, Hiệt Lợi, ai nấy đều là thống soái tinh thông chiến thuật, thân trải qua hàng trăm trận chiến, hơn nữa họ thực sự ra tuyến đầu chỉ huy tác chiến, tất cả mọi điều động đều do bản thân họ phụ trách, không cần phải chỉ thị thông qua các tầng lớp tướng lĩnh mà lỡ mất cơ hội, gặp phải đột biến gì cũng có thể dứt khoát đưa ra quyết sách, từ đó rút tỉa ra nhiều kinh nghiệm, không ngừng thay đổi.

Chẳng hạn như Tuy Dạng đế cũng có ngự giá thân chinh, nhưng y nấp ở phía sau chỉ tay năm ngón mà chẳng hiểu tình hình cụ thể, thông qua nguyên soái và các tướng lĩnh lớn nhỏ chỉ huy quân đội, chẳng khác gì như một kẻ béo ú núc ních không thể đi nhanh được, dù mạnh cũng thua thiệt trước quân ngoại tộc linh hoạt.

Khấu Trọng không khỏi vui mừng nói: "Ta hiểu được nhiều điều từ quyết định của Khả hãn!"

Từ Tử Lăng nói: "Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ta muốn làm thám tử đi trước dò đường, xem thử Hiệt Lợi phòng thủ như thế nào..."

Đột Lợi cười nói: "Chúng ta cứ về trại nghỉ ngơi! Người Đột Quyết xưa nay trọng công chứ không trọng thủ, chỉ lấy công làm thủ, tuyệt không lấy thủ làm công. Việc duy nhất bây

giờ Hiệt Lợi làm là đang cố gắng tranh thủ nghỉ ngơi, y tưởng rằng ngày mai sẽ xảy ra một trận chiến trên thảo nguyên."

Khấu Trọng nói: "Biết rõ tình hình của quân địch chỉ có lợi chứ không hại, Khả hãn và Bồ Tát huynh cứ về nói rõ sách lược của ta với các tù trưởng để họ chuẩn bị sớm."

Đột Lợi nhú mày nói: "Hiệt Lợi cũng thả chim ưng giám sát, các người làm thế chẳng phải đánh cỏ động rắn hay sao?"

Bạt Phong Hàn cười nói: "Yên tâm đi! Hôm nay Hiệt Lợi có ăn gan hùm cũng không dám thả chim ưng ra nữa đâu."

Đột Lợi và Bồ Tát đều không hiểu gì cả. Ba người phóng ngựa xuống đồi, dựa vào những bụi cỏ cao như rừng yểm hộ, tiến thẳng về phía địch trận.

Đến canh một, đèn đuốc ở doanh trại Đột Lợi đều tắt ngấm, việc này xảy ra trong cùng một khoảng thời gian đã tạo ra không khí bí ẩn. Không ngoài dự liệu của Khấu Trọng, không khí căng thẳng bao trùm Kim Lang quân, những kẻ đang ngủ say đều bị gọi ra khỏi trại, sẵn sàng trạng thái tác chiến, cung kiếm giương lên chuẩn bị ứng phó.

Dưới ánh sao trời lấp lánh, cả ba người ẩn mình trên một cây cao, quan sát tình hình quân địch điều động cách đó không xa.

Khấu Trọng cười nói: "Huynh nói bọn chúng sẽ duy trì tình hình này trong bao lâu?"

Bạt Phong Hàn khẳng định: "Phải xem Hiệt Lợi có dám thả chim ưng ra hay không."

Từ Tử Lãng cười nói: "Tiền thần chuẩn bị."

Bạt Phong Hàn trở tay lấy Vong Nguyệt cung trên lưng xuống, nói: "Mũi tên này liên quan đến sự vinh nhục sinh tử của chúng ta, không thể bắn trật được."

Khấu Trọng nói: "Nếu Hiệt Lợi thả nhiều chim ưng, nên bắn con nào?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu nói: "Loại chim ưng thông linh có thể làm thám tử này rất hiếm, trong ngàn con chỉ có một, con bị chúng ta bắn chắc chắn chưa lành, y chỉ còn một con mà thôi."

Từ Tử Lãng nói: "Kia rồi!"

Một chấm đen bay vút lên trời cao, sau khi đảo một vòng thì bay thẳng về hướng họ.

Khấu Trọng nhìn lên cười khở nói: "Con bà nó! Bay sao cao như vậy!"

Con chim ưng lượn vòng trên cao ba trăm trượng, xạ trình của hai cây thần cung không chạm được vào nửa sợi lông của nó.

Ba người ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn nó bay lượn.

Từ Tử Lăng nói: "Chim ưng có phân biệt được số người không?"

Nghe gã nhắc như thế, hai người Khấu, Bạt đều tự mắng mình là đồ ngốc.

Bạt Phong Hàn cười khổ nói: "Dẫu sao Lăng thiếu gia cũng luôn luôn là người tinh táo nhất trong số chúng ta, ta cứ muốn bắn nó rơi xuống, nhưng không ngờ để cho nó phát hiện ra tung tích chúng ta còn có tác dụng uy hiếp lớn hơn."

Khấu Trọng đề nghị: "Chúng ta chia làm ba đường trở về trại, nếu ưng nhi ngoan ngoãn trở về báo, cũng giống như có ba đội nhân mã sắp đánh trại!"

Từ Tử Lăng và Bạt Phong Hàn đều kêu kể hay rồi lập tức hành động ngay.

Trong đêm tối mịt mùng, ngàn sao chiếu sáng mặt đất, không hề biết rằng một trận chiến tàn khốc sắp nổ ra.

- o O o -